

Թընամույն դէմ միացուցած ուժերնին,
Համաձայնած են ա՛լ ամէնքն իրարու.
Ու խայծերէն հրապուրուելով ծուղակին,
Օր մ'անոր մէջ ինկաւ առիծն անարկու:

Մանուկ մ'հիմա կըրնայ անվախ, համարձակ,
Անոր վըրայ ժայթիւլ թուփն իր այդանքին:
Իսկ էգն անգին, ակընկառոյց, միայնակ,
Զո՛ւր կը սպասէ վերադարձին իր ձագին:

Թ.

Comte de PCNTAVISSI De MESSEY

Յ Ո Ւ Դ Ի Թ

Պառկած է Հողեփեռն. ջահը որ կը քնանայ,
Խաւարին է խառնած՝ լըռիկ՝ իր լոյսին բոցն,
Ու Յուդիթ իր գեղին ֆոլ ըրած ըսուերն հոծ՝
Որ զազանը վայրագ իր շողէն չարթըննայ:

Թուրք՝ զոր այս համեայտ հրաւագեղն է բրոնած,
Կ'աւելցնէ իր դէմքին վրայ՝ վրսեմ փայլ մ'անհուն,
Ու տալու համար սիրտ անոր, վեհ այդ պահուն,
Ականջին կ'ըսէ իր հրեւակը ձայնով ցած:

— Մեռած մ'է, որ պիտի ըսպաննես դուն, Յուդիթ,
Հանդերձանքն ըրած են իր մահուան ու փառքիդ՝
Դաւակցած իրարու՝ արդէն փունն ու գինին:

Պէտք չէ որ քեզի վախ ազդէ բնաւ քու գերին.
Քու թեւերդ, անվրտանգ, պիտի գլուխը կըտեսն
Այս մարդուն՝ ոյր աչքերդ խըլած են սիրտն արդէն:

Թ.

LE MOYNE